

מכתב גלוי לרמטכ"ל מוער בן 18

מועקה כבדה ירדה עלי למשמע הדברים הללו ואני שואל את השאלה הכואבת „האם מישטר הפרוטקציוניזם, ההעדפות והמענקים הוא הכרחי? המצב הזה איננו חייב להמשך, אם צה"ל הושחת עד כדי כך שה ציפיה הגדולה ביותר שמצפים מחייל בצה"ל מסתכמת במישפט „המתן, בנאמנות כלבית עד אשר תזכה בהט"ב בה“, אז המסקנה הנובעת מן הדברים היא שאני לא קול יחיד, והגיעה העת שכל אחד יקום ויגיד מה מכביד על ליבו — גם אם הוא חושש שזה יעלה לו „בהטבה“ זו או אחרת. שכן בנפשנו הדבר, עלינו להשתחרר מה מועקה האיומה שמטיל צה"ל על חייו, המצב שבו אנו נתונים, מצב שבו חייל שירותים מתבייש בבואתו כפי שהיא משתקפת לנגד עיניו במראה.

מה משמעות המושג שירות בצה"ל בזמן הזה? תמהני את השם מי שכולה עליו שאלה זו. כל מי שתהא, תהא יחסי ממשלה בתיכונה בתיכונה, שונים, כל מי לא קיבלתי. אינני מאשים את המתחמקים, הם אינם משיבים, כי אין להם מה להשיב, במיקרה הטוב ביו"ת ידקלמו באוזניך, תביעות ומישאלות לגבי מקום שירותם, מסלול קידום ומצבם בעל פה, יציאות טובות הביתה. זאת תשמע במיקרה הטוב, אולם חייל שירותים לא יענה כלל על השאלה.

רצח הכבוד הלאומי אצל אדם אחד זהו טרגדיה. רצח הכבוד הלאומי של קבוצה שלמה זהו סטטיסטיקה, זהו הטענה החוזרת ומושמעת. אם אני אדם יחיד ששותף למחאה הנ"ל, הרי שאינני יוצא למרי אזרחי, לאור האיש שלי, לא הסרה הרגשת השירות ביחידה קרבית. יתרה מזאת ביחידה קרבית יתכן שיכפו עלי לפעול נגד ערביי יהודה ושומרון, כאשר אף מדינה בעולם אינה מוכנה לקבל את התיאוריה הפנטסטית של סיפוח שטחים.

אך כבכל המיקרים המפקד צווה עלי להישמע לי. סיסמה הצבאית „אל תשאל, אל תחשוב, רק פעל כפי שיאמרו לך.“ כבר סיפרו לי שאצטרך לקחת מעדר לצה"ל כדי להפוך ולמצוא את ההיגיון המסתתר בנבכי האדמה, אך זאת בדיחה שולית, העיקר הוא, כי אני אפשר, לכוף על אדם, להתעלם ממה שנראה לו כסתייגות.

הצרה היא שמי שמוכן להשמיע קולו בצינעה, על כוס קפה ועוגה, אינו מוכן להשמיע קולו מול מפקדו האשי, מי ששותק נוכח תופעות בלתי-ניסבלות אלה של הצדקה מדיניותה הלא-חוקית של מדינת ישראל ביהודה ושומרון חייב לדעת שהאז שותף מלא לאחריות. לכן כל מי שחרד לעתיד, חייב להשמיע את קולו, ולהתריע על המסקנות המתבקשות, לפי מיטב הבנתו, מן המעשים של ההווה.

אם הדברים שאמרת גורמים לך שאני אשם בהשתייכות ל„גייס-חמישי“, או „בתקיעת סכין בגב האו-

חיים ויצמן נשא אותם בקונגרס הציוני בבזל, נאום שעלה לו בכס-הנשיאות שלו. בעוד הוא משמיע את התוכחה נגד אקטיביזם „עלידי שליח“ מצד אלה המתכוונים להישאר במרחק רב מאבק השריפה, קם ציר אחד בניו-יורק וצעק: „דמוגוג!“ ויצמן פסק מדיבורו ועמד בשתיקה וזהמת, מעולם לא אירע לו כדבר הזה. הקונגרס ישב במתיחות אחוזת החלפה בעוד הוא הוגה מה ישיב. בפרטיכל של הקונגרס נמסר כי הגיב בזו הלשון: „מישהו קרא לי דמוגוג! אני שנאתי בכל תלאותיה וסיבלותיה של התנועה הזאת? האדם שהטיח בפני את המילה הזאת חייב לדעת שבכל בית ורפת בנהלל ובכל בית-מלאכה בתל-אביב או בחיפה יש טיפה מדמי. אתם יודעים שאני אומר את האמת. אם אתם חושבים לקרב את הגאולה בשיטות לא יהודיות, אם תיוודעו מעבודה קשה וממינס טובים שונים, הרי שאתם עובדי אשור ואתם מסמנים אתם שבנינו.“

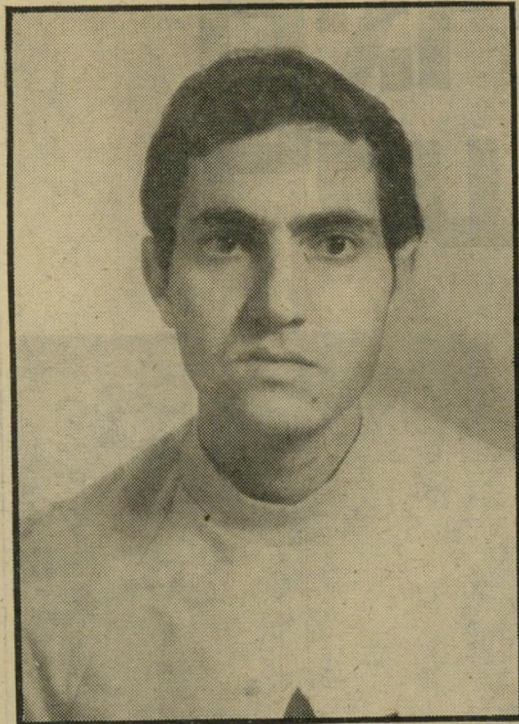
ההסברים המופלאים האלה שניתקלתי בהם באקראי, העלו בפני את הבעיה החמורה המנסרת בחלל עולמי הפנימי מאז התייצבתי לראשונה בשערי ליטאת הגיוטי התל-השומר. הסיכויים מצביעים על כך שלאחר קביעת הפרופיל הרפואי שלי אוכל להשתמש משירות ביחידה קרבית, תהיה אשר תהיה הנוחות המתלווה לשירות ביחידה עורפית, איני שלם עם ההחלטה הזאת.

אלוה דברי בשתי דוגמות מתוך דבריו של מוטה גור על פלוגה ד' של הצנחנים:

א. „שאיפתנו להישגים משכנעים, הנקנים לא בהליכה עקב בצד אגודל, לא בהתקוממות אייטית מן הקל אל הכבד, אלא במאמץ קשה, ההתגברות, על קשיים מדומים או אמיתיים היא חלק בלתי-נפרד מן החינוך הצבאי.“

ב. „החיללים חזרו על כל מה שאמרו לי: קשה להם בפלוגה, האימונים מפרכים, המתיחות רבה, פוזדים לצנות, רוצים לעזוב, כבר מתוס הראיון הראשון זרק בי אריק (שרון) מבה מלא תמיחה, מה הם עושים כאן? לא היה לי צל של ספק, שלא החיללים כאלה לא אריק לנגד עיניו בעת שהתחייב לבצע כל פעולה שתוטל עליו.“

לנוכח דברים אלה רציני לברר, האם רק לבעלי פרופיל גבוה יש זכות להתגאות בהשתייכותם למחנה הצה"לי, בחוג המישפחה על כוס קפה ועוגה הבעתי את מישאלתי הברורה לשרת בחיל-שירותים, בצה"ל, להמחשת דברי הבטחה את הדוגמה „קצין-חינוך“ ה תגובה הקלאסית החוזרת, שבה זכו דברי היתה „אתה יודע למי נותנים להיות קצין-חינוך, רק לכל הפרוטקציוניזם, לבנים ולבנות של בעלי הקשרים, צה"ל זאת מאפיה הבנויה על קשרי שתיקה ואין לך ברירה אלא להשלים עם המציאות הזאת.“

מה, זהו סימן מאלף שאין לצה"ל תשובה לגוף הדברים ואם תוסיפו ותאמרו שלא רצוי שתהיינה לו ה תשובות, הריני להזכירם שהיה עוד עם בהיסטוריה האנושית שחיליו טענו כי הם מקבלי-פקודות בלבד והאחריות מוטלת על המפקדים. כולנו יודעים מה נציגי אותו עם חוללו לעמנו.

לנוכח דברים חריפים אלה יתכן ותצווה בפשטות לגרשני מצה"ל. אזי אוכל אולי להזכר בדברים המופל-אים שנאמרו בספר עמוס (פרק ז' פס' 10-14), „וישלח אמציה כהן בית-אל, אל ירבעם, מלך ישראל, לאמור קשר עליך עמוס בקרב בית ישראל לא תוכל הארץ להכיל את דבריו... ויאמר אמציה אל עמוס חוזה לך ברח לך אל ארץ יהודה ואכול שם לחם ושם תנבא, ובית אל לא תוסיף עוד להיבנא כי מקדש מלך הוא ובית ממלכה הוא. ויען עמוס ויאמר אל אמציה לא נביא אנוכי ולא בן נביא אנוכי כי בוקר אנוכי... ויקחני ה' מאחורי חצאן, ויאמר אלי ה': לך הנבא אל עמי ישראל.“

יעקב לוי, אשדוד

גם שבוי הוא בן-אדם

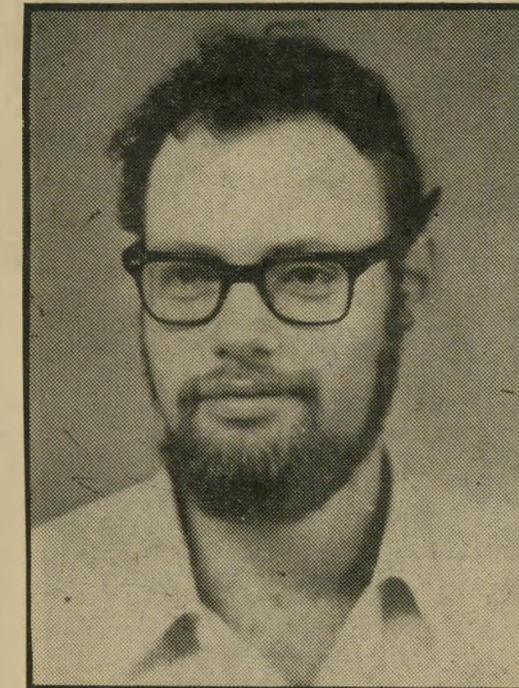
בלהט הוויכוח על חוקיות או אי-חוקיותו של מעשה שלוש חיילי מילואים, שנכנסו למישכן-הכנסת לבושי מדים ומסרו את עצומתם ליו"ר הכנסת, ואף ערכו מסיבת-עיתונאים במקום, הוצנעה העובדה הפשוטה, כי עצומה זו, שעליה חתומים כמה עשרות אזרחים ישראלים, שהסתייעו לצורך פירסומה בח"כ הלוי כוד יגאל כהן, מגלה את דעתם, התומכת ומעודדת מעשים של רצח אנשים חסרי-ישע.

אני רואה בעצומה זו צעד אחד נוסף — צעד גדול בדרך הדרדרותה של החברה הישראלית לתהום מוסרי. חבורת החותמים לא הסתפקה בתמיכה בחנינה שהעניק הרמטכ"ל לקצין רוצח לעשות בכך שתבעה לשחררו מייד ממאסרו. כן תבעה החברה להודות לו על „מעשה הגבורה“ שבצע ולבקש ממנו סליחה ומחילה על עצם העמדתו לדין ועל הענישתו.

לח"כ יגאל כהן היה נוח מאד, שהוויכוח בכלי-התיקשורת הוסט מתוכן העצומה והתרכז בדרך הגשתה ובחוקיות ההופעה של נציגי החותמים (במדי צה"ל) בכנסת. האמת הפשוטה היא, לח"כ יגאל כהן תומך בעצומה זו והיילל אותה, בשעה שהיה עליו, אילו חרד לדמותה של החברה הישראלית, להחזירה לחותמיה ולהסביר להם, כי בשום פנים ואופן אין להודות לרוצח על מעשהו ובוודאי שאין לבקש ממנו מחילה על כך ששופטים ומענישים אותו.

כידוע, הלך ח"כ יגאל כהן בדרך ההפוכה. הוא אירגן לבעלי העצומה מסיבת-עיתונאים, ועוד הוסיף ותאר אנשים אלה כנושאי דברו של רוב הציבור בישראל. כך השמיץ חברה-הכנסת את הציבור הישראלי, בהציגו אותו כציבור שרובו מצדד ברצח אנשים חסרי-ישע.

גם כשמדובר בשבוי-מילחמה, הנשבים בעת קרב, מדובר, למעשה, באנשים חסרי-ישע. עלינו לזכור, כי

אני משאיר לקוראים להחליט, מי הוא זה שהפך ל„גועל נפש“.

יוסף ברד, רמת-גן